

„Ала най-накрай каквото и да стане, никога нищо не ще може да изтръгне изъ нашитѣ сърдца благодарния споменъ за Вашитѣ заслуги и Вашата обичъ къмъ насъ, и ние и въ тежкитѣ минути, като ще си спомняме за миналото, ще примѣсваме въ своитѣ молитви къмъ името на Царя-Освободителя и Вашето име, благородний графе, — (бурно „ура“ екна при тия думи на оратора), като ще Ви желаемъ винаги, както въ този часъ, още дълги, честити дни, та да дочакаме заедно съ васъ да видимъ до край излетенъ вѣнецътъ на нашата слава и на нашитѣ възделени мечти . . . Св. Стефанска България!

„Да живѣте, Ваша свѣтлость!“

Народа безспирно продължаваше да вика: да живѣе графъ Игнатиевъ! Прѣзъ това врѣме великиятъ старецъ и неговата неуморна спътница въ живота и дѣлата му графиня Игнатиева ронѣха сълзи. . .

Най-сетнѣ графътъ продума:

„Азъ обичамъ всички българи. Не правя никаква разлика между свободни и несвободни. Една само разлика правя; най-много обичамъ македонския робъ.

„За да има миръ на Балканския полуостровъ, азъ изнамѣрихъ една формула, Сангъ-Стефанска България. Но по причини, независящи отъ менъ, тази формула, този договоръ, не можа да се реализира.

„Азъ, графъ Игнатиевъ, живѣ или умрѣлъ, съвѣтвамъ и завѣщавамъ на българитѣ да прѣдадатъ отъ баща на синъ, че Сангъ-Стефанска България трѣбва да се осъществи.

„Азъ завѣщавамъ на българския народъ да работи, да се бори, да се бие, но да не допуска да се откъсне нито една частъ, нито едно село, нито единъ човѣкъ даже отъ Сангъ-Стефанска България.